Hotarele celor străini de tainele apusului

On Octombrie 04, 2012

Impune-te în fața celorlalți fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ei.

Numele lui era Carson Wells. Își iubea meseria, fiindcă aducea bani grei. Își iubea viața, fiindcă banii se pricepeau de minune s-o întrețină. Își iubea propriul lui fel de a fi, lipsit de violență, dotat parcă cu viziunea creatoare a artistului care nu se manifestă decât în limitele propriei creații, combinată cu atitudinea civică obligatorie a unui intelectual. La prima vedere n-ai fi spus că era un vânător de recompense, *un spéculateu* r, un dispozitiv serios care răspundea perfect scopului pentru care a fost construit, o flacără care se stingea sau se aprindea în funcție de ritmul în care obținea contractele.

Şi, dintr-o dată, pașii ucigători ai unei umbre își rezervară locul în spatele său. Transpirația îl cuprinsese asemenea unui bolnav îngrozit de gândul morții. Presimți năpasta. Dar, prea târziu. Uf, dacă ar fi intuit, dacă ar fi sesizat cu o secundă mai devreme. Cel cu sânge otrăvit, cu sufletul înveninat, îl prinsese deja în pânza lui de păianjen.

Ca un cavaler sumbru, fără frică și fără păcat, nu-și mai putea scoate pentru ultima oară spada pe jumătate frântă, spre a-și atinge mortal adversarul, măcar cu ciotul. Trebuia să se supună destinului.

Leadership: Dispui de ingeniozitatea necesară pentru a depăși un impas dintr-o cauză ce nu ține de tine, în condițiile unei separări de factorul numit "Teren Propriu"?

Doi vânători, două făclii, două hotare despărțite doar de un gărduleț fin de pietate: Carson și Chigurh. Asistăm la un paradox: pe de o parte un soi de forță de sprijin, lăuntrică, izvorâtă din credință, dintr-un categoric simț al izbăvirii, completată de opusul ei, forța de reacție venind din afară, de la o ființă inumană.

Ca și când ar fi adulmecat deodată urma acelui hotar sinistru, apusul tainic care întâmpină necruțător orice muribund, Carson își adună tot curajul și face o ultimă încercare de a-și salva viața:

- Nu e nevoie să faci asta, Chigurh. Sunt un simplu speculator. O să te plătesc. Îți dau toți banii, și ne vedem fiecare de drumul lui...

Dar o ființă cu sânge rece nu poate fi înduplecată prea ușor.

- Ştii ce se va întâmpla acum, Carson, nu-i așa? Ar trebui să-ți recunoști situația. Ar fi mai demn din partea ta, răspunse Chigurh cu arma îndreptată spre el... Dă-mi voie să te întreb ceva, Carson. Dacă regula pe care ai urmat-o te-a adus aici, la ce a fost bună? *

Leadership: Neglijezi importanța situației care îți marchează existența atunci când gândești în termenii unor trăsături inerente?

Examenul propriilor posiblități de a face față unei situații se dă atunci când altcineva intră pe "terenul" propriei tale filosofii și te implică într-o cauză ce nu ține neapărat de tine, cât de

hazard. A te separa de acest teren propriu înseamnă de fapt să devii universul altcuiva, să fii în slujba altui om, să fii important prin ceea ce îl definește pe el în raportare la lume.

Omul, o ființă rațională, acționează în baza și în conformitate cu gândirea, educația și concepțiile sale dezvoltate în timp. Acțiunea are la bază o anumită logică și este determinată de o gândire rațională / sau nu, care poate să genereze o forță benefică sau o forță ce va acționa în detrimentul său.

Toți oamenii care contribuie la transformarea ta pe parcursul experiențelor unice sunt mai mult sau mai puțin captivi în zona ta de interes și responsabilitate prin gândirea pe care o "primesc" de la tine, pe care o adoptă și o impun, la rândul lor, altora.

Căci tu, prin leadership, dispui de acea forță lăuntrică, izvorâtă dintr-un categoric simț al putinței de a schimba lucrurile, o flacără care se aprinde pentru toți, a cărei intensitate reflectă ceea ce ești tu în realitate.

Trăsăturile inerente precum determinarea, creativitatea sau flexibilitatea sunt conturate de importanța situațiilor care îți marchează existența. Ele reprezintă niște repere comparative, câștigate în permanență și judecate prin raportare la ceilalți.

Dar această forță este întotdeauna amplificată sau diminuată de opusul ei, un soi de forță de reacție venind din afară, de la alte persoane, de la alte determinante, de la alte "constante de a fi", care doresc să se impună cu forța pe granița care vă separă, încercând să-și propovăduiască propriile lor reguli, propriul lor mod de gândire și acțiune.

Așa cum e în firea valului să vrea să treacă peste el însuși, tot astfel este în firea forței opuse să vrea să treacă peste forța ta, să pătrundă totul, să se facă auzită, ascultată asemenea unei ființe superioare care într-un fel supervizează alegerile tuturor celor din jur.

Să înțelegi prin ceea ce treci se poate acorda cu acceptarea de a te angaja cu altcineva în necunoscutul unei situații, dacă consecințele directe sunt semnificative pentru cursul vieții tale.

La hotarul dintre succesul și eșecul în leadership stă forța opusă care poate altera capacitatea ta de a rămâne fidel principiilor scărilor valorice la care ai aderat.

Le dai celorlalți posibilitatea de a te aprecia la adevărata ta valoare? Care este prețul pe care îl plătești pentru a menține viu interesul celorlalți? Te simți copleșit de un simț al neputinței, datorat forței de reacție venind din afara propriului tău cerc de excelență? Îți asumi riscul de a fi interpretat greșit realitatea lor? Pledezi în favoarea unei realități, fără să știi la ce să te aștepți?

Hotarele celor străini de tainele apusului aduce în prim plan consecința constatării unei noi realități, a unui alt mod de gândire, care se opune aspirațiilor tale.

A încerca să te conectezi la realitatea acelor oameni care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, a unor principii, valori care să devină apoi standarde morale și de calitate, a încerca să te armonizezi cu ei la nivel psihic și emoțional printr-o atitudine de prietenie și colaborare, este de cele mai multe ori echivalent cu eșecul.

În leadership, totul ține de libertatea celorlalți de a te judeca prin comparație cu ei și de a te

clasifica în consecință, dreptatea / nedreptatea fiind înfăptuită printr-o amplă viziune și gândire asupra binelui lor.

Cu alte cuvinte, în locul procedeului reuniunii spectaculoase dintre două forțe opuse, cu puncte de vedere diferite, în alcătuirea unui teritoriu stabil de leadership, este mai prudent să acorzi prioritate criteriului loialității și solidarității. A fi un bun lider nu ține doar de tine, ci de capacitatea celorlalți de a te descifra, de a te limita dând un sens nou viziunii și principiilor tale.

Încerci să te conectezi la realitatea oamenilor care nu tolerează prea bine ideea unei egalități, a unor principii și valori comune? Cum? Ştii la ce să te aștepți?

Găsește răspunsul la această întrebare înainte de a te reinventa: *"Dacă filosofia pe care o urmezi în viață te va conduce într-un punct mort, la ce a fost ea bună?"*

Concluzie: Fii întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți. Dezvoltă-ți capacitatea de a anticipa, în limitele rațiunii umane, viitorul cu tot ce poate aduce el, bun sau rău. Fii vigilent și pleacă urechea la vocea mulțimii și mai ales a inamicilor tăi – căci numai astfel vei putea contracara acea forță demobilizatoare care stă în umbra fiecărui lider.

Impune-te în fața celorlalți fără să te îndepărtezi de realitatea concretă pe care o împarți cu ei.

* Notă: *" No Country for Old Men (2007) "*

Source: https://neculaifantanaru.com/hotarele-celor-straini-de-tainele-apusului.html